

Hooglied 2:1-7 mn vers 3

De Bruidegom

1 veilig bij Hem 2 vruchten van Hem 3 verlangen naar Hem

Gemeente,

Het gaat in het Hooglied over Salomo en zijn bruid. Waarschijnlijk in ondertrouw, dus bijna getrouwd. We noemen ze bruidegom en bruid. Salomo, de koning van Israel, de zoon van David. En zijn bruid is een meisje uit Sulam, een klein dorpje. De Sulamitische wordt ze daarom genoemd. Een meisje, jonge vrouw, zonder koninklijke afstamming. Een gewoon meisje als in Waarder er wonen. Stel je voor dat koning Willem Alexander destijds met een Waarders meisje getrouwd zou zijn. Zoals in Engeland vroeger het huwelijk van lady Diana. Salomo en zijn bruid. Ze spreken tegen elkaar.

En zo is het gevuld met Jezus en Zijn bruidskerk. Want Salomo is ook voorbeeld van dé Zoon van David. Jezus. Salomo betekent vredevorst. En Jezus Zelf zei eens over Zichzelf: meer dan Salomo is hier. En Efeze 5 trekt ook die parallel: aards huwelijk naar Jezus en Zijn Kerk. Zo mogen we het Hooglied dus ook lezen: van de liefde tussen Christus en Zijn Kerk. En zo is het Heilig Avondmaal in beeld: daarin verzegelt Christus Zijn liefde aan Zijn Bruidskerk op aarde. Zo proberen we naar het Hooglied te gaan luisteren.

In hoofdstuk 2 is vooral de bruid aan het woord. Als ze spreekt over haar bruidegom. Dat doet ze heel puur en open, ook over het lichamelijke. En ze doet het in allerlei beeldspraak. Dat is dichtterlijk. Dat heb je bij Nederlands ook wel op school. Als je een gedicht moet verklaren dat je als gewone nuchtere jongen denkt: waarom zeggen ze dat nou niet gewoon zoals het is. Dat is poezie, dichtterlijk. Zo ook in vers 3 waar de bruid zegt: mijn bruidegom is als een appelboom onder de bomen van het woud.

Nou is het even zoeken welke boom er precies bedoeld wordt, waarschijnlijk een abrikozenboom. Een boom die zich duidelijk onderscheidt van andere bomen. In de eerste plaats is die abrikozenboom van anderen breed. En loopt van boven smal toe. Maar van onderen een brede laag met takken en bladeren. Dus: een groot gebied overdekt die boom, een groot gebied krijgt er schaduw van. En in de tweede plaats dat horen we aan de naam: hij draagt vruchten. Eetbare vruchten. Dat doet een beukeboom, kastanjeboom, eikenboom niet. Voor een mens is dat niet erg eetbaar wat daar aan hangt, maar de

abrikozen smaken wel heerlijk. Door zijn schaduw en zijn vrucht onderscheidt hij zich van alle andere bomen.

En zo ziet deze abrikozenboom op de bruidegom, op de hemelse Bruidegom Christus. Als we het hebben over Hem: de Heere Jezus. Over Hem. En dan kunnen we kort aangeven wie Hij is als we Hem benoemen in Zijn staten, ambten en naturen. Zijn staten: vernedering en verhoging. De vernedering in Zijn lijden en sterven. Dragend de last der zonde en de toorn Gods. Zijn liefde, Zijn strijd. De verhoging in Zijn opstanding en hemelvaart. Ontvangend het heil en eeuwig leven. Zijn rijkdom, Zijn macht. Zijn ambten: profeet om te openbaren, ogen te openen. Priester om te verzoenen, schuld weg te dragen. Koning om te regeren en beschermen, harten te vernieuwen. Zijn naturen: God om de last der vloek te kunnen dragen. Mens, om die last te mogen dragen voor anderen.

1 veilig bij Hem

Deze Jezus is als een abrikozenboom. Want Hij geeft schaduw. Schaduw tegen de zon. De zon van Gods heiligheid en rechtvaardigheid. Als die in het recht treden en gadeslaan onze ongerechtigheden, wie zal dan bestaan? Als eens Gods heiligheid mijn zonden ontmoet en Zijn toorn zou uiten. Dat is verschroeïend, verterend. Als je daaraan denkt en je dat indenkt, dan bezwijk je. In de voorbereidingsweek overdenken we het: onze zonden en vervloeking. Wie zal bestaan? O HEERE, ik niet!

Als het echt heet is, in het Midden Oosten 35, 40 graden dan zou je bezwijken in de zon. Als je dan een boom ziet, een boom met brede schaduw, dan ben je gered. Dan sleep je je daarnaartoe desnoods. Om te overleven. De zon wordt tegengehouden, opgevangen. Als je iets voelt van de zon van Gods heiligheid en je ziet Christus. Schaduw. Gods toorn is opgevangen. Tegengehouden. Je overleeft en herleeft weer. Vindt weer hoop en moed en leven. Mijn Liefste is als een abrikozenboom onder alle bomen. Schaduw, bescherming, leven.

Jezus biedt schaduw en bescherming. Want de zon blijft schijnen. Op de pelgrimsreis. Daar is de zon van aanvechting. Al die stekende gedachten dat het toch niet voor je is, dat je te slecht bent, dat je maar blijft zondigen, niet uitverkoren bent. Al die stekende angsten voor het sterven en de dood. Voor het gericht en Gods rechterstoel. Al die stekende pijnen van beproeving, van lijden en kruisdragen. En dat duurt maar en dat duurt maar. Als hitte en stralen van de zon, zo heet, dat je niet meer kunt, dat je bezwijkt kracht en moed verliest. Je kunt niet meer.

Als je daar iets van voelt: ik voel mijn krachten wijken en bezwijken, en je ziet Christus. De Abrikozenboom onder de bomen,

schaduw. De steken van de aanvechtingen komen tot zwijgen en houden op. De steken van de angst voor de dood en het gericht houden op. De steken van alle pijn en kruis worden minder: onder de schaduw van deze Boom: Jezus. Schuilend onder Hem. O, als je aangevochten wordt en gaat twijfelen, als je bestreden wordt en beangst, als je last te zwaar wordt: tot Christus heen. Niet met redeneringen en veronderstellingen jezelf overeind proberen te houden, maar vluchten tot Christus. Daar steekt de zon niet meer. Hoe vaak probeer je het net om te draaien, als ik nou niet meer twijfel, niet zo'n aanvechting meer heb dan zal ik tot Christus gaan. Maar Christus neemt juist de twijfel en aanvechting weg.

Onder de abrikozenboom is het heerlijk. Daar leef je op, kom je op adem. Ik zit onder zijn schaduw staat er. Ik zit. Niet meer onrustig heen en weer lopen, angstig, onzeker, maar zitten. Dat spreekt ook uit de manier waarop wij het Heilig Avondmaal houden. Opstaand om te komen tot de Boom Christus. En zittend. Rust. En als ik dan toch nog me aangevochten voel tot aan de tafel toe? En van binnen onrustig? Kom dan dicht tot Christus. Dichter tegen de Boom Zelf aan, daar is de schaduw het dichtste. En je zit er en hebt grote lust in die schaduw. Je zou er wel willen blijven zitten. Dan hoeft er echt geen haast gemaakt te worden. Zittend onder de Boom Christus, aan Zijn tafel.

2 vruchten van Hem

Het tweede dat de abrikozenboom onderscheidt van de andere bomen is zijn vrucht. De abrikozen. Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet. De Persoon Christus heeft ook onnoemelijk veel gaven, vruchten. In een onvergetelijke preek van Ralph Erskine noemt die een aantal vruchten op. Vruchten van de Boom Christus.

Daar is de vrucht van de toegerekende gerechtigheid. Dat ik de gerechtigheid van Christus pluk waardoor God mij aanziet als had ik nooit zonde gehad of gedaan. Vlekkeloos en onbevlekt voor Hem sta. Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.

Daar is de vrucht van de inwonende genade. Van de Heilige Geest en Zijn werkingen. Van liefde tot Gods wet, hekel aan de zonde, trouw, zachtmoedigheid, matigheid, vreugde in God, onderwerping onder het kruis. Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.

Daar is de vrucht van de toegang tot God, de gemeenschap met God als Vader. De kinderlijke omgang met de hemelse, heilige majesteit. Altijd toegang. Een open Vaderhart. Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.

Daar is de vrucht van de vrijheid van de vloek en de wet. Vrij van de angst, van de onzekerheid. Vrij van het leven tussen hoop en vrees.

Maar verzekerd van mijn zaligheid en rechtvaardiging door God. Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.

Daar is de vrucht van Zijn woorden. Woorden van vertroosting en belofte, woorden van aansporing en vermaning, woorden van ontdekking en waarschuwing. Woorden van eeuwig leven, die mijn ziel levend houden en mijn pad recht en mijn gang gaande. Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.

Allemaal vruchten van de Boom der bomen: Jezus Christus. En die zijn zoet, de smaken heerlijk, die geven zo'n genieting voor mijn ziel, die schenken mij verzadiging van vreugde.

En het Heilig Avondmaal verzegelt: die zijn allemaal uw eigendom en uw deel. Ik ben de uwe, helemaal en volkomen. Zoals brood en wijn eten en drinken heel het lichaam doortrekken en voeden, zo voed Ik u met al wat Ik ben en heb, helemaal en volkomen, altijd en voor eeuwig. En soms geeft Hij je het te genieten aan Zijn tafel, soms later, soms eerder. Maar als Hij je dat te genieten geeft: de ene vrucht na de andere, dan loopt je hart over, je mond ook, je kan wel jubelen en zingen. O heerlijk erf gij kunt mijn ziel vervoeren, en wat een reeks van schatten niet te tellen of te bevatten.

Je zou kunnen zeggen: in Christus vind je schaduw en vruchten, bescherming en genieting. En bij wie anders vind je die? Spurgeon heeft in een preek over deze tekst allerlei andere bomen geschilderd. Daar is de boom van de redenering, van de stelsels. Dat is de boom van dat je precies weet hoe het moet en hoe het gaat. Je weet helemaal hoe God een mens bekeert en hoe dat gaat en in welke volgorde. Je weet helemaal dat een mens moet geloven, verder niet moeilijk doen, maar geloven dat Jezus voor je is gestorven en verder niet tobben en je niks afvragen. De boom van je mening, je visie op genade en bekering. Maar geeft die schaduw? Geeft die vruchten? Wie onder die boom zit, die wordt verzengd door de heiligheid van God en die smaakt nooit enige echte vrucht waar je van geniet. Het is koud en kil met al je overtuiging. Geen schaduw geeft hij en geen vrucht hangt eraan.

Dan heb je de boom van je eigen gerechtigheid. Van je gedachte dat je aardig beter bent dan anderen. Dat je nooit dit of dat gedaan hebt en ook nooit zou doen. En inderdaad, aan de buitenkant, voor het mensenoog valt er ook weinig of niks negatief van je te zeggen. En in vergelijking met anderen steek je er voor mensenoog echt gunstig bovenuit. Je kunt het niet laten om wat neer te kijken op anderen. De boom van eigen gerechtigheid. Rechtvaardigheid in mensenoog. Maar geeft die schaduw? Geeft die vruchten? Wie onder die boom zit, die wordt verzengd door de heiligheid van God en die smaakt nooit enige

echte vrucht waar je van geniet. Het is koud en kil met al je overtuiging. Geen schaduw geeft hij en geen vrucht hangt eraan.

Och, je kan denken dat je veilig bent, je kan denken dat je vrede met God hebt en kind bent en toegang hebt, vrij bent van de wet. Maar het zijn namaak vruchten. Niet van de boom Christus. Al die vruchten hangen aan de boom Christus. Je vindt die vruchten nooit los van Christus. Vrede met God, kind van God, toegang tot God, los van Jezus lijden en opstanding, God en mens zijn, profeet, priester en koning zijn, is schijn en niet echt. Verbeelding.

Maar hier is Jezus Christus. De abrikozenboom onder al de bomen. Kijk eens hoe dik Zijn bladerendek is. Van volbracht werk en volmaakte gehoorzaamheid. Daar komt de zon niet doorheen van Gods toorn en heiligheid. En kijk eens wat een vruchten eraan hangen. Zoveel. Rijen vol en rijp. Van hemelse geestelijke zegeningen. Er staat geen hek omheen. Er staat geen poort voor waar je door moet. Hij staat vrij in het landschap. In de prediking wordt Hij ons getoond. Vrij toegankelijk en voor iedereen bereikbaar. Kom tot Christus. Onder welke boom je ook zit en denkt veilig te zijn, of als je zomaar rondloopt in de zon, maar je voelt het niet, denkt niet aan Gods heiligheid en Gods rechtvaardigheid, en nooit nooit enige vrucht genoten van hemelse vreugde, vrede, smaak, gezindheid, toegang. Kom tot Christus. In Hem vind je schaduw en in Hem vind je vruchten.

Het zijn allemaal vruchten van Hem. En dat maakt de smaak zo bijzonder. De vrucht van echte vergeving, vrede, vreugde, kindschap heeft de smaak van Jezus' offer, dat het vruchten van Hem zijn. Door Hem verworven, door Hem verdiend. Uit Zijn liefde: Ik voor u, Ik verdiende het voor u, Ik ken u en kocht u.

Misschien zegt iemand: ja, vluchten tot Christus, ik mag het doen, het zoeken bij Hem schaduw, ja ik zou nergens anders durven en meer kunnen. Maar die vruchten, die hangen me te hoog. Kindschap, vergeving, vrij van de wet en van angst, eeuwig leven, het is te hoog voor mij, ik kan, ik durf er niet bij. Wat zegt Ralph Erskine in die preek? Blijf maar zitten onder die boom. Vlucht tot Christus. En in de prediking schudt God aan de abrikozenboom en de vruchten vallen zo in je schoot. U hoeft ze maar op te vangen en te verzamelen. U hoeft u niet uit te rekken en te klimmen om erbij te kunnen, God schudt ze u zo in de schoot. Hier en nu.

3 verlangen naar Hem.

Heerlijk he, een bruid die zo verliefd is op haar bruidegom. Zoveel in Hem vindt en ziet. De bruidskerk in haar Bruidegom. Omdat bij Hem veiligheid is en aan Hem zoveel vruchten zijn. Maar, en dat weten we

inmiddels wel, dat wil weerspiegeld worden in een bruid en haar bruidegom, een jongen en zijn vriendin. Dat je zo goed bent voor je vriendin. Haar beschermt, haar angst, haar zorg kent. Dat je zo voor haar zorgt. Met je woorden zo wijs spreekt en geestelijke raad geeft, dat je vriendin net zo lyrisch is over jouw dan die bruid over de bruidegom in Hooglied 2. Mijn vriend kent me en beschermt me en Hij weet mijn verlangens en hij gaat er zo wijs mee om. En heerlijk als dat na 25 jaar van huwelijk nog zo is. Dat je als man nog zo zorgzaam voor je vrouw bent en als vrouw nog zo enthousiast en lyrisch over je man.

Als je zo verkering hebt, dan ga je ook verlangen naar de trouwdag en de bruiloft. Net als de bruid uit Hooglied 2. Vers 4. Hij voert mij in het wijnhuis. Dat was de feestzaal van het paleis. De bruiloftsmaal van het koninklijk verblijf. Daar zou op de trouwdag het feest gehouden worden. Daar staan dan de koninklijke dienaren en lijfwachten. Dan zou ze daar binnengeleid worden door Salomo. En daar verlangt ze naar. Dat is zo vreemd niet.

Dat zou zo vreemd niet zijn, als een bruid van Christus, verlangt naar de trouwdag. Om gebracht te worden in het koninklijk paleis. Temidden van de engelen en zaligen. En dat zou niet vreemd zijn als de bruid daarnaar verlangen zou. Eerder vreemd als ze daar niet naar verlangt. Want de Bruidegom is zo goed en zo liefdevol dat er niets heerlijkers kan zijn dan altijd met Hem te wezen. Vreemd als dat niet zo is bij de bruid. Als een meisje zou zeggen: trouwen, bruiloft, nee hoor laat de verkeringstijd maar zo lang mogelijk duren, tot ik oud ben toe. Wacht maar met de bruiloft Heere Jezus tot ik oud ben, dat is vroeg genoeg.

Maar dan denkt die bruid wel: ja, hoe zal dat zijn? Ik in het koninklijk paleis. Ik, uit Sulam, geen koninklijke afkomst, en dan ik in het paleis? Hoe durf ik eigenlijk? Ik in de hemel, ik in de hemelse zalen, hoe durf ik eigenlijk? Wat moet ik zeggen als ze vragen: hoe kom jij hier? Ben jij hier wel op de goede plek? En de voorsmaak en het voorteken van het Heilig Avondmaal. Als ze zeggen: jij hier? Hoe kom jij aan die tafel? Dan zal ik maar één ding zeggen en kunnen zeggen: de liefde is Zijn banier over mij. Omdat Hij mij liefheeft, daarom kom ik en ben ik hier. Dat is de banier waar ik bij hoor: bij hen die Hij liefheeft. Ik zou verder niets kunnen noemen: ik heb liggen slapen in Gethsemané, van nature nergens in geïnteresseerd, geen behoefte aan zaligheid, een gezindheid van haten van God en mijn naast. Waarom ik straks in het paleis zal zijn? Waarom ik zondag aan Zijn tafel ben? Omdat Hij mij liefheeft.

Dan kun je één gevoel hebben: hoe houd ik het nog zolang vol? Hier op aarde, zo ver van God. Zo lang nog de weg en zo zwaar. Terwijl ik zo'n heimwee heb naar Boven en naar Hem? Kan ik nog wel

wachten, wachten? En aan de andere kant denk ik en voel ik: haal ik het wel? Bezwijk ik niet, blijft er van mijn geloof en hoop, moed en kracht nog wat over als het nog langer duurt? Ondersteun en sterk me. Met rozijnenkoeken en met abrikozen. Anders is de weg te lang voor mij. Ondersteun mij, help mij, sterk mij.

En juist dat verzegelt de Heere aan Zijn tafel: Ik sterk u en Ik voed u. Elke dag weer. Met Mijn Eigen lichaam en bloed, offer en genade. Smeek er Mij dagelijks om: ondersteun mij en sterk mij. Ik zal het doen. Ik beloof het, Ik verzegel het aan Mijn tafel, opdat uw geloof niet ophouden zal, opdat u aan zult komen.

Dat geeft verlangen: zijn linkerhand, vers 6, zij onder mijn hoofd en Zijn rechterhand omhelze mij. Hem zo kennen, Jezus Christus, geeft verlangen Hem te ervaren in Zijn liefde. Dat zegt een meisje toch ook tegen haar jongen, een vrouw tegen haar man: laat nog eens merken dat je van mij houdt? Geef me eens een zoen. Dat is liefde toch eigen? Dat is liefde toch eigen, ook de liefde tot Christus? Heere, omhels mij en leg Uw hand onder mijn hoofd. Waarachtig geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring. In die volgorde, maar dan ook alle twee. Wat is dat voor een geloof dat nooit verlangt naar Jezus' liefde? Een dood geloof soms? Een beredeneerd geloof soms? Waarachtig geloof vertrouwt op het Woord en verlangt naar ervaring van Jezus' liefde en nabijheid. En als die ervaring uitblijft kun je krank van liefde zijn, van heimwee, van verlangen, Heere, hoe lang nog? En wat een vreugde als Hij weer komt. Gevoelig komt, Zijn linker en Zijn rechterhand om je heenslaat.

Dat is zo kostbaar en teer dat de bruid zegt: denk erom, denk erom, vers 7, maak de liefde niet wakker totdat het haar tijd is. Dat is een soort refrein dat in 3:5 en 8:6 ook voorkomt. Om aan te geven de teerheid en kostbaarheid van Jezus' liefde tot jou en jouw liefde tot Hem. Als je die ervaren mag, in omgang, gemeenschap met Christus, is dat net als de reën van het veld, de hinden. Als je herten ziet op een open plek in het bos, stilstaan, maar je trapt op een tak of je kucht, gelijk weg. Geschrokken lopen ze weg. Gestoord in hun rust. Die liefde van en tot Jezus, die gemeenschap met Hem aan Zijn tafel, in je gebed, die is zo teer en kwetsbaar, die is zo weggejaagd. Aan de tafel, je gedachten dwalen af naar iets in je gezin, ergeren zich aan een ander, weg is het. In je gebed, je telefoon gaat, je gedachten gaan naar een verzoeking van vroeger, weg is je genieting. Verstoord, verschrikt die liefdesomgang met Hem.

Kent u dat, weet u dat? Hoe zou je aangaan als je dat niet weet? Niet weet van de liefdesomgang met Hem? Weet u van liefdesomgang met Hem? Gemeenschap met Christus. Genieten van Zijn schaduw, Zijn

vruchten verlangen naar Zijn heerlijkheid. Dat maakt je tot een lelie onder de doornen. Vers 1 en 2. De bruid noemt zich een lelie, een roos, een klein gewoon bloemetje van het veld. Een crocusje, een madeliefje. Maar de bruidegom zegt: je bent wel bijzonder: een lelie onder de doornen. Al die anderen, veel groter en indrukwekkender hebben de liefde niet, en wie de liefde niet heeft is een doornstruik. Maar wie de liefde kent is een lelie. Kostbaar in Mijn oog. Welkom aan Mijn tafel, genodigd tot de bruiloft van het Lam.

Amen

En dat maakt u tot een lelie onder doornen. Dat zegt de bruidegom in vers 2.